

# 1 — DAVNO ZAGUBLJENI

Da mi je bilo još samo park proći. Park je najgori. On znači gužvu i besposličare. Kasnio sam na posao, debelo. A kad žurim, ja se mrgodim. Planirao sam da jednom ponesem i kakvo ogledalce, čisto da i sam vidim čime to sebi pred koracima razgrčem one dokone. Namračio sam se i zgrabio unutra pošljunčanom stazom.

Do napola parka već, a nisam primetio; bio je potpuno prazan. I zvonilo je od zrikavaca. Lično, zrikavca nikad čuo nisam, ali se odlično sećam tog zvuka iz jednog filma, bila je morska plaža u pitanju. Ili je možda neko kosio livadu, nisam se najbolje sećao. Zbunio sam se i stao. Park je stvarno bio prazan. I toliko mastan od buke zrikavaca da se čovek mogao lako okliznuti.

„Nisu zrikavci. Za njih je još rano. Vрати se doveče da ih čuješ. Ovo su cvrčci. Sećaš se priče o cvrčku i mravu?“

Kako me je glas trznuo tako mi je fascikla pod miškom, lepa, topla, žutih korica, ispala i buć! pravo u baricu od sinoćnjeg pljuska. Sagao sam se, pa odustao; fino se videlo kako tinta isplivava, u tamnim oblacićima farbala je preostalu vlagu barice. Preko očiju su mi prelazili svi unutrašnji, mukom i krasnopisom izvučeni redovi slova i reči. Pred upravnika sa ovim, nikako. Uzdahnuo sam kao da izdišem.

„Biće još papira i fascikli, ne mari.“

Ponudio mi je šolju, zamirisalo je na kafu. Nesigurnim korakom sam odškripao tih nepunih par koraka sa pošljunčane staze i seo na klupu pored njega.

„Šolja je lepa, baš starinska, i dobro miriše. Ali, prazna je“, izvrnuo sam mu je da bolje vidi skorenu kragnu od kafene pene podno vrha joj.

„Kasniš sinko“, kao da mi se nasmešio, „popio sam je čekajući. Napiceš se kafa, de, ne duri se“, bolje se namestio u klupi i otvorio novine. Neke sa ogromnim listovima. Kad god bi pokušao da ih ispravi, stranice su se lomile otkrivajući mi još ponešto od njegovog lika. Bio je jako mator. Glavat, proređene, ali uredno zaglađene, svake jedne dlake na njoj. I brkat, toliko da je trebalo njih dvoje da ih fitilje za njega jednog.

„Pa dobro, ja svakako pijem kafu sa mlekom“, odvojio sam se od naslona kao da bih ustao.

„Mleko je za decu...da piju...“, nezainteresovano je promumlao i još jednom pucnuo novinama, kao čaršav da je otesao. Konačno se se bile ukrutile, stajale kako već dobro novinsko vaspitanje nalaže.

„Šta to čitate?“ Pokušao sam da razaznam naslove, ali se reči nisu uklapale ni u jedan od nekoliko jezika koje sam prepoznavao.

„Oglase.“

„Kupujete nešto?“

„Mm...“

„Onda prodajete?“

„Mm... ne. Tražim tvoje oglase“, kažiprstom je iskrivio čošak stranice. „Da vidim jesi l' ti taj“, rekao bih da me je mrko osmotrio, nisam siguran, učinilo mi se da sam primetio nešto čitko ispod jednog naslova. Dok sam odigao pogled već se vratio čitanju.

„Ja nikakav oglas nisam dao.“

„Mm... ovde se oglasi ne daju, nego čitaju. Proučavaju, sklapaju, i...mm...“, od mumljanja mu ništa nisam shvatao. Ustao sam u nameri da pređem još i tih preostalih petstotinak metara do izlaza iz parka. Nisam se tačno sećao gde bi to trebalo da stignem, ali sam zasigurno znao da bih negde morao otići.

Seo sam na susednu klupu. On nije dizao pogleda od svojih novina. Pa dobro, onda ću i ja čitati. Izvukao sam novine iz kante za đubre, sklonio umrljano od senfa parčetom prilepljene kore banane, otresao ih i... Shvatio da su jako velike, listovi su uporno ušima klizali da se prelome.

„Moraš jako da ih otreseš“, puknuo je svojim stranicama. „Ovako!“ ponovio je još jednom.

Da, konačno su stajale kako valja. Isprva, čak ni krupnije naslove nisam razumeo. Tek kad sam se bolje zagledao, donja i ona slova, još dublje ispod, su počela isplivavati podno nerazumljivih. Polako, ali sve sam jasnije sricao.

Onda mi se smrklo.

„Izgorela moja fabrika?!“

„Da, upravo gori. Tačnije, sad samo još tinja...“, ušmrknuo se i okrenuo stranicu, „puši se... Ili još tačnije, to je mogla biti tvoja fabrika“, okrenuo je još jednu stranicu. Grohotom se nečim zasmejao. „Vidi! Vidi ovo...“, zanemio je pa ljubomorno okrenuo još jednu stranicu, sve iskrećući novine od mene.

Do tada sam već osećao da dobro vladam novinama, napamet sam odbrojavao strane gde bi on trebalo da se nalazi, i sablaznio se. Ja na slici, odmah sam znao da sam to ja, makar što je bila porodična. Kad je uokolo dvadesetak sitne dečurlije, u pratnji roditelja, i matori pajac u sredini, to mora biti porodična slika. Svi se kezimo u kameru. U dnu

slike ker, žvakao je fluorescentnog žutog gumenog ježa. Naježio sam se. Tog istog kera sam već mesecima podmićivao pečenom piletinom da mi razmotava džogere i dadilje van staze kojom kratim prečicu parkom, pa do posla. I taj gumeni jež, pa ja sam mu ga kupio!

„Šta fali? Baš lepa slika“, prohtelo mi se da se sa nekim posvađam.

„Ništa ne fali. Sem što ta slika nikad nije uslikana“, sipljivo je pokušao da se zakikoće ali brzo i odustao. Ozbiljan, sklopio je novine, posložio ih na naslon klupe i prillegao. Nosio je duboke cipele od tanke kože. Prave šetačke. Poželeo sam ih.

„Ovakve se odavne ne prave. A ja svoje ne dam. Zaboravi“, okrenuo se na stranu kao da bi zaspao.

Listao sam novine, još pažljivije. On je hrkao. I našao sam ga. Prepoznao u oglasima, segment Davno zagubljeni, stavka Unučići, praunučići, čukununučići i daljnji unučići. Porodične slike ne mogu lagati. Bio sam treći balavac s leva a on, matori pajac, sedeo je u sredini. Dublje, ispod te slike, video sam sebe na ringlovu. Iza ringlova bila je taraba, ja na njoj. Iza tarabe bio je obor, ja sadašnjih godina, ali brkat, naslonjen o zid, stojim. Ja obor nikad uživo nisam video, daleko da sam se peo na ringlov ili tarabu, ali sve je bilo toliko jasno. Iza obora bilo je kukuruzište i ja u njemu, berem. Iza kukuruzišta zgrada, fasadno čipkasta, otvoren prozor i ženski lik, kibicuje.

„E, vidiš, tu smo se razišli“, nije se okretao, samo je naznačio.

Iza prozora provideo se jedan veliki dimnjak. Od ciglane, rekao bih. Na samom vrhu, ja podziđujem vrh dimnjaka, poslednju ciglu uglavljujem. Bio mi je malo mrljav lik, kao da je fotografija izgrebana.

„Nemoj tražiti samo sebe. Pogledaj malo šire. Ako možeš“, okrenuo se na drugi bok.

Video sam je, nije mogla imati više od desetak godina. Nisam je poznao. Čučala je pod zovom. Žuti mačak je zevao u njenom zagrljaju. Ili se mjaukom dernjao, merkajući kako da zbriše.

„Probaj još malo šire“

Video sam mrava na vrhu mačkovog repa. Zadnjim nogama se pri-državao štrkljave dlake, prednjim je bezuspešno posezao za zovinom slatkom bobom.

„Probaj sad malo dublje.“

I stvarno, video sam, zovino seme je klijalo. Podno još uvek sveže bobes, sasvim lepo se videlo, u natruloj mahovini klica samo što nije probila, kotiledoni su se u zelenkasto mreškali.

„Deda?“

„Čukundeda. Tačnije, mogući, Još tačnije, davno zagubljeni“, đipio je sa klupe okretan kao junoša, prišao mi, izljubio me. I rukovali smo se. Pljesnuo je šakama kao da bi magijom nestao, okrenuo se, gurnuo novine u džep sakoa, a šake poduhvatio na leđima. Odšetao je stazom odakle sam malopre došao.

Još neko vreme sam listao novine.

Onda sam napravio trubu od njih, gurnuo je pod pazuh i otišao kući.